

ster straks været til Rede med en kraftig Tale, der paa Forhaand afskar al Diskussion om, at der kunde blive foretaget noget. Just i den sidste Tid har vi igen haft den højtærede Handelsminister, og tillige den højtærede Indenrigsminister, beskæftiget med at undersøge Industriens Forhold, og man maatte paa Forhaand være berettiget til at vente, at en positiv Hensigt var forbundet dermed. Men jeg tror, at den højtærede Landbrugsminister ved sine Kraftpræstationer har villet vise, at det var ham, der var Herre i Huset, og at man maatte regne med, at det vilde blive saaledes, som han sagde, det skulde være.

Men den højtærede Landbrugsminister har ikke taget i Betragtning, at Ministeriet Neergaard har to Heste paa Stalden. Nu er der et gammelt Ordsprog, der siger, at naar Krybben er tom, bides Hestene, og efterhaanden som Krybben politisk og økonomisk set bliver mere og mere tom, vil ogsaa Hestene i Ministeriet Neergaards Stald bides mere og mere. Det har ikke hjulpet og vil heller ikke hjælpe i Fremtiden, at man gør Forsøg paa at retfærdiggøre Ministeriets Passivitet ved Henviisning til, at det ogsaa andre Steder i Verden ser galt ud, lige saa lidt som det kan hjælpe noget at fortælle, at det egentlig slet ikke er den nuværende Regerings Skyld, at Forholdene er, som de er. Det er Ministeriet Zahles Skyld, siger man. Men det hjælper ikke, for der er ingen, der tror derpaa. Der kan heller ikke føres Skygge af Bevis for, at Talen er rigtig. Derfor skulde den ærede Ordfører for Venstre, Hr. Brorsen, heller ikke have benyttet sig af en Udtalelse som den, at Ministeriet Zahle afgav Landet som en økonomisk Sump. En saadan Udtalelse er fuldkommen urigtig. Der var ingen nævneværdig Arbejdsløshed i Danmark i Foraaret 1920. Der var heller ingen Vanskeligheder med Hensyn til Statsfinanserne. Forholdene gik den Gang efter Omstændighederne godt. Det er først senere, Forholdene har udviklet sig i en uheldig Retning, og Ministeriet Neergaard har trods dette stadig forholdt sig passivt, været uvilligt til at erkende, at det var Ministeriets Pligt at foretage sig noget for at raade Bod paa de uheldige Forhold.

Man har sagt, at den Krise, som vort Land nu hærges af og hvis der ikke foretages noget, ganske afgjort vil blive hærget endnu mere af i de kommende Maaneder, er af international Karakter, og at alene som Følge deraf vilde det være urimeligt at lægge noget Ansvar derfor paa Regeringen. Denne Udtalelse dækker ikke Forholdet. Det er vel rigtigt, at man har økonomiske Vanske-

ligheder i andre Lande, i Amerika, England og forskellige andre Stater. Men overalt, hvor den økonomiske Krise i disse Lande gør sig gældende, er Forholdet det, at de paagældende Lande har tabt deres Markeder. Deres Storindustri kan ikke længere paa de fremmede Markeder finde Afsætning for sin Produktion, og deraf opstaar selvfølgelig økonomiske Vanskeligheder og stor Arbejdsløshed. Men Danmarks særegne Økonomi kan ikke sidestilles med disse Landes. Danmark har praktisk taget ikke tabt noget Marked i Udlandet for sine Frembringelser. Lige indtil den allersidste Tid har vore Eksportvarer fundet Afsætning paa normal Maade, endog til uventet gode Priser. Det er kun i den allersidste Tid, der har været virkelige Vanskeligheder for vore Eksportvarer mod Syd.

Den industrielle Produktion i Danmark er ikke beregnet paa at finde Afsætning paa fremmede Markeder, den er i det væsentlige beregnet paa at skulle anvendes af os selv. Det, der er sket, er, at vi har ødelagt Markedet indenfor vort eget Land. Vi er altsaa selv Skyld i eller i alt Fald til Dels selv Skyld i, at vor Industri ikke som hidtil har kunnet finde Afsætning paa Markedet for sine Varer. Det er Markedet indenfor Danmarks Grænser, her er Tale om, og dette Marked havde vi i det store og hele kunnet være Herrer over selv, hvis vi havde villet.

Det har heller ikke hjulpet — for ingen har kunnet fæste Lid til den Tale —, at man har prist Frihandelsprincippet, har hævdet, at den eneste Redning laa i de frie Kræfters frie Spil. Forholdet er netop det — det ved enhver, som har tænkt noget over disse Ting —, at det netop er disse frie Kræfters frie Spil, der i væsentlig Grad har hidført Misèren for os. Den kolossale Varespekulation, der fandt Sted umiddelbart efter Krigen, har i overordentlig høj Grad bidraget til at gøre det vanskeligt for os at klare os ikke blot derved, at vi har ødet vore Midler, men ogsaa derved, at Varepartier, som Danmark ingen Brug havde for, og som slet ikke var bestemt for Danmark, har maattet presses ind paa det danske Marked af de paagældende Vareejere til Skade for den danske Produktion.

Og endelig er Forholdet det, at Frikonkurrencen ikke har kunnet bringe Befolkningen de rette Priser. De urimelig høje Avancer, som vi har været Vidne til snart paa eet, snart paa et andet Omraade, bærer fuldt Vidnesbyrd derom. Fornylig er der dannet en privat Priskomité, jeg vil ikke sige Prisreguleringskomité, thi der bliver ganske sikkert ikke Tale om nogen Prisregu-